

mende mindre Ret til at tilegne sig dette Areal. Dette ses bedst derved, at i mange Tilfælde, hvor saadan Afstæring har fundet Sted, have mange gjort Paastand paa det saaledes indvundne Areal, og Staten har givet Vedkommende Bevilling til at eie det. Nogen Argumentation deraf, at Staten har givet Bidrag, kan saaledes ikke gøres, uden at man deraf vilde drage den Slutning, at de andre Bidragydere maatte have den samme Ret til at disponere over Arealen som Staten, men det have de ikke. Jeg mener, at Sagen vilde staa klar, hvis vi tænkte os, at Staten negtede at give Koncession til en Inddæmning; saa ligger Sagen fuldstændig ren og klar for. Naar Regjeringen negter at give Koncession, ligger Arealen unyttet og unytteligt hen. Naar Regjeringen ikke giver Koncession, hvortil den ifølge Grundloven er eneberettiget, kan Arealen ikke komme i nogen Andens Eie end i Statens; det ligger unyttigt og unytteligt hen. Det er derfor, at jeg hævdede, at ingen Anden end Administrationen er berettiget til at disponere over dette Areal, og i Henhold til Grundloven er heller ingen Anden berettiget til at paastaa at skulle tages paa Raad med ved denne Disposition.

Ordføreren (Ber g): Det forekommer mig, at Konsekvensen af den ærede Ministers Udtalelse maatte blive, at Udvalget stærker sit Forslag til 3die Behandling derhen, at man i Stedet for „Medeiendomsret“ satte „Eiendomsret“. Hvis det skulde kunne fuldstændig tilfredsstille Ministeren, tænker jeg, at man kunde komme overens med ham paa denne Basis, men det forekommer mig dog, at der er et andet Spørgsmaal os imellem, som derved ikke vilde blive løst. Ministeren argumenterede bort fra sin egen Forklaring, som han dog ved sine tidligere Udtalelser har vedstået; det var nemlig den, at selv om der ikke var nogen streng juridisk Ret, hvilket isvrigt maatte afhænge af de Forhandlinger, som ere førte med de øvrige Parter, som Udvalget ikke kender specielt, til at faae en bestemt Del af det inddæmmede Areal, er der dog en saa høi Grad af moralsk Ret tilstede til at faae en saadan Andel, at ligesom Regjeringen selv erkjender det i sine Motiver, har Udvalget erkjendt det i Ordet „Medeiendomsret“ og ønsker, at Thinget giver denne Anerkjendelse, for at det kan staa klart forsaavidt for de Vedkommende, at man her er inde paa en Villighedsvei, og at den anden Opfattelse, den strenge, ubelukkende Eiendomsret for Staten alene, i dette Tilfælde vilde være meget ubillig. Jeg skal ikke negte, at den Betragtning, med hvilken det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgfreds (Frederiksen) fremkom med Hensyn til Endringsforslaget, vistnok har meget for sig. Jeg tror, at Thinget vil have en Følelse af, at hver Gang Mini-

steren har søgt at drage sit Standpunkt frem, jo mere har han forværet sin Stilling til Sagen, og jo mere gjør han det umuligt for Udvalget og Thinget, forsaavidt det, som jeg antager, har Udvalgets Anskuelse, at gaa ind paa at opgive denne Fordring om Berettigelsen for Lovgivningsmagten til at forbeholde sit Samtykke, for ved Opgivelsen deraf at fremme, hvad der mulig vilde vise sig som det Hensigtsmæssige; det kan muligt være beklageligt, at Indenrigsministeren ved sin Opfattelse — en Opfattelse, som utvivlsomt ikke kan være rigtig — af Administrationens Myndighed lige overfor Lovgivningsmagten i dette Tilfælde har lagt sig selv ved denne Beslutning en Hæmsle paa, som han selv meget maatte ønske ikke at blive belænret med. Stillingen er imidlertid ikke anderledes; saaledes som det for Diebliffet staa og efter den Fortolkning, som Ministeren fremdeles fastholder om Administrationens Ret i dette Tilfælde, maa man selvfølgelig vedblivende anbefale Thinget at stemme for Forslaget. Ministeren indrømmede forøvrigt selv, at det kan blive et meget værdifuldt Aktiv; saa megen mere Grund er der for Lovgivningsmagten til at forbeholde sig Ret til at vide, paa hvilke Betingelser eller at billige de Betingelser, som Administrationen vilde opstille for denne Sag. Den ærede Minister glemmer nemlig, at man paa flere Punkter paa Finantsloven i Aar finder temmelig stærke Spor af, at Administrationen ved Anvendelsen af Statens Aktiver og Brug af Statskassen ikke altid har været heldig i at træffe Lovgivningsmagtens eller Bevillingsmyndighedens Anskuelse. Jeg skal ikke udtrykke mig stærkere, men saadanne Tilfælde opmuntre ikke Lovgivningsmagten til at give Slip paa en den utvivlsomt tilkommende Ret, naar der stilles Fordringer derom paa den Maade, som Ministeren i dette Tilfælde har stillet. Distinktionen mellem Aktiv og Domæne og Administrationens Frihed i visse Retninger mer end i andre, forekommer det mig ikke, at dette enkelte Tilfælde giver Anledning til at gaa nærmere ind paa, men i ethvert Tilfælde er det vist, som det ærede Medlem fra Maribo nys udtalte, at der i den Henseende er en bestemt Begrændsning, nemlig hvor Finantsloven indeholder Indskrænkninger i den Henseende. Kun et Ord til det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 3die Valgfreds (Dinesen), som sagde, at han ikke kunde erkjende, at jeg havde opfattet ham rigtigt, naar jeg antog, at han havde forlangt, at jeg skulde kende hvert enkelt Medlems Opfattelse af hvert enkelt Spørgsmaal. Smidlertid siger jeg, at naar det ærede Medlem har udtalt, at jeg med fuldkommen Sikkerhed maatte vide, hvad der var hele Udvalgets Mening, ligger deri, at jeg ogsaa med fuldkommen Sikkerhed maatte vide hvert enkelt Medlems Anskuelse i famillige Forhold, der foreligge, men det er aldeles umuligt for en Ordfører.